

РЕШЕНИЕ

№ 553

гр. София, 28.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ в публично заседание на
двадесет и четвърти септември, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател:

Д. Д

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Д. Д. Административно наказателно дело №
20211110211937 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на Д. ИВ. Т. против Наказателно постановление № Р-10-647/03.08.2021 г., издадено от заместник-председател на КФН, с което, на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, на жалбоподателя била наложена глоба, в размер на 7 000 лева за нарушение на чл. 116б, ал. 3, т. 2 вр. чл. 114, ал. 2 ЗППЦК.

НП е обжалвано от санкционираното лице, в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление. Навеждат се доводи за нарушен срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН; за негоден субект на отговорност; за субективна несъставомерност; за маловажност на случая. Моли се за се отмяна на атакуваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява. Поддържа жалбата, по изложените в нея съображения.

Административнонаказващият орган оспорва жалбата. Намира административното обвинение за доказано по несъмнен начин. Предлага наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира деловодни разnosки.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.09.2020 г. било проведено заседание на членовете на съвета на директорите на „Кораборемонтен завод Одесос“ АД в състав: Злл, Д. ИВ. Т., В. Ст. Е. и И. Д. Д.. В протокола от заседанието било посочено, че членът на съвета на директорите - К. Н. П., е редовно уведомен за заседанието и е дал съгласие за вземане на решение по точката от дневния му ред, но поради ангажменти не е могъл да присъства на него. Единствената точка в дневния ред на заседанието била вземане на решение за сключване на договор за покупка на недвижим имот (3 164 кв. м. земя) със свързано лице, по смисъла на ЗППЦК.

Взето било решение да се сключи договор за покупка, от страна на „„, на недвижим имот, представляващ 3 164 кв. м. от поземлен имот с идентификатор 10135.5501.441, целият с площ 105 162 кв.м., собственост на „„Д, представлявано от И. Д. Д., на цена, в размер 380 577,14 лева, без ДДС. Прието било единодушно решение изпълнителният директор на дружеството - Д. ИВ. Т., да извърши всички необходими действия, свързани със сключване на сделката и подписване на необходимите документи, свързани с покупката на недвижимия имот. За взетите решения от страна на членовете на съвета на директорите били положени и съответните подписи. Отбелязано било, че И. Д.Д.не е участвал в гласуването.

Чрез единната електронна система за предоставяне на информация на КФН по електронен път - e-Register, вх. № 10-05-48 от 07.01.2021 г., „ представило в КФН уведомление по чл. 114а, ал. 9 ЗППЦК от сключена сделка, одобрена по реда на чл. 114, ал. 2 ЗППЦК от съвета на директорите на дружество, между „ АД и „ АД. Съгласно представеното уведомление „ АД (продавач) продало на „ АД (купувач) парцел, находящ се в съседство на публичното дружество, с площ 3 164 кв. м. и пазарна оценка 380 577,14 лева без ДДС. Оповестено било, че сделката е с участие на заинтересовано лице по смисъла на чл. 114, ал. 7 от ЗППЦК - И. Д. Да., който е изпълнителен директор на „„ АД и член на СД на „„ АД.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на свидетеля Е.С.; АУАН; НП; известие за доставяне; възражение; кореспонденция; разпечатка от електронен регистър; заповед за компетентност.

За всички посочени по-горе в настоящото изложение обстоятелства доказателствената съвкупност е еднопосочна и, при отсъствие на противоречащи си доказателства, *per argumentum a contrariis* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен доказателствен анализ се явява ненужен. Закрепената в АУАН и НП фактическа обстановка не просто се подкрепя от показанията на актосъставителя, но, на практика, не се оспорва и от самия жалбоподател, а спорът в настоящото производство касае приложението на материалния и процесуалния закон.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу

подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложенето на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи (чл. 128, ал. 1 ЗПФИ); в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Възражението за допуснато нарушение на срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН е неоснователно. Цитираният срок не би могъл да започне да тече, преди постъпването на релевантната информация на 07.01.2021 г. (уведомлението по чл. 114а, ал. 9 ЗППЦК), от страна на дружеството и преди 13.01.2021 г. (датата на представянето на протокола от заседанието на съвета на директорите), т. е. когато контролните органи са разполагали с цялата нужна информация, за извършване на преценка за наличие или не на нарушение, респективно – за евентуалния му автор.

По приложението на материалния закон

НП е законосъобразно и от материалноправна гледна точка. В хода на съдебното следствие е установено, че Д. ИВ. Т., в качеството си на член на СД на „АД, не е изпълнил задължението си по чл. 116б, ал. 3, т. 2 вр. чл. 114, ал. 2 ЗППЦК, а именно - да представи на КФН протокол от заседанието на СД на „АД, обективиращ взето овластително решение по чл. 114, ал. 2 ЗППЦК, в срок до 30.09.2020 г.

„АД притежава статут на публично дружество - вписано е под № РГ-05-164 в регистъра на публичните дружества и други емитенти на ценни книжа по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗКФН, чиито акции са допуснати до търговия на регулиран пазар и като такава е адресат на разпоредбите на ЗППЦК.

Чл. 116б, ал. 3, т. 2 от ЗППЦК задължава членовете на управителния орган на публичното дружество, в срок 4 (четири) работни дни от датата на провеждане на заседанието на съвета на директорите на публичното дружество, да представят в КФН протокол от заседанието, обективиращ овластителните решения по чл. 114, ал. 2 и 3 ЗППЦК, като съгласно чл. 114, ал. 2 ЗППЦК, сделките на публично дружество с участие на заинтересовани лица, извън посочените в ал. 1, подлежат на предварително одобрение от управителния орган на публичното дружество.

Възражението за липса на годин субект на отговорност е неоснователно. И в подадената жалба, и в хода по същество жалбоподателят с позовава на разпоредбата на чл. 116г, ал. 3, т. 5 от ЗППЦК. Съгласно същата, на директора за връзки с инвеститорите на публично дружество е вменено задължение да изпраща своевременно всички необходими отчети и уведомления на дружеството до комисията, регулирания пазар, на който са допуснати до търговия ценните книжа на дружеството и централния депозитар на ценни книжа, при който са регистрирани ценните книжа. Тук е мястото да се отбележи, обаче, липсата на препокриване между задължението по чл. 116б, ал. 3, т. 2 ЗППЦК и това по чл. 116г, а 3, т. 5 ЗППЦК, доколкото всяка от нормите установява различни задължения, спрямо различни задължени субекти (първата – задължение на членовете на управителния орган, по отношение на конкретно определена категория документи – протоколи, обективирани овластителни решения по чл. 114, ал. 2 и 3 ЗППЦК, а втората - задължение на директора за връзки с инвеститорите, касателно изпращане на всички видове финансови отчети и уведомления не само до КФН, но и до регулирания пазар и централния депозитар на ценни книжа) и в този смисъл цитираните норми се отнасят като специална към обща. В допълнение, независимо от колективния характер на органа, задължението е за всеки един от членовете му и еднократното му изпълнение носи признаците на достатъчност, в противовес на твърдението на жалбоподателя за специално въведено изискване за свръхрегулация (нещо повече – съгласно разпоредбата на чл. 24, ал. 1 ЗАНН, административнонаказателната отговорност е лична и санкционирането на колективен орган за неизпълнено задължение към държавата би било фрапантно незаконосъобразно).

Нарушението по чл. 116б, ал. 3, т. 2 вр. чл. 114, ал. 2 ЗППЦК е формално и е довършено с изтичане на срока за представяне в КФН на протокол от заседанието на съвета на директорите, обективирал взето овластително решение, без дължимото поведение да е било реализирано. Законодателят не е поставил изискване към формата на вина, поради което нарушението би било съставомерно и при непредпазливост.

Съдът приема, че неизпълненото задължение на жалбоподателя към държавата не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоположен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай неизпълненото

задължение на жалбоподателя е застрашило обществените отношения, свързани с възможността за провеждане на ефективен последващ контрол върху дейността на поднадзорен субект – публично дружество, като се касае и за сериозно закъснение (повече от три месеца), поради което следва да се приеме, че обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същият следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че законосъобразно и правилно, на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

По размера на имуществената санкция

Съгласно нормата на чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, който извърши или допусне извършване на нарушение на чл. 116б от закона, се наказва с глоба, в размер от 7 000 до 10 000 лв. Наложена санкция е в минималния размер, а ЗАНН не познава аналог на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, поради което и подробни разсъждения по размера на санкцията са безпредметни.

По разноските

С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция и защитата от юрисконсулт, както и предвид наличието на изрична претенция в цитираната насока, жалбоподателят следва да поеме разноски за насрещната страна. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, размерът следва да бъде определен към минималния по чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, а именно – 100 лева.

По изложените съображения съдът приема, че НП е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-647/03.08.2021 г., издадено от заместник-председател на КФН, с което, на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, на Д. ИВ. Т. била наложена глоба, в размер на 7 000 лева за нарушение на чл. 116б, ал. 3, т. 2 вр. чл. 114, ал. 2 ЗППЦК.

ОСЪЖДА Д. ИВ. Т., ЕГН ***** да заплати на КФН сумата от 100 (сто) лева – деловодни разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____